

РОБЪРТ ХАУЪРД БАСЕЙНЪТ НА ЧЕРНИЯ

Превод от английски: Георги Стоянов, 1997

chitanka.info

Конан се отправя към зелените южни земи на черните кралства. Тук той отдавна е познат и Амира, Лъвът, не среща никакви трудности по пътя си към брега. Този бряг той е ограбвал навремето с Белит. Сега Белит е само спомен от Черния бряг. На хоризонта, отвъд носа се показва кораб, с който пътува Конан. С него са пиратите от островите Барача, лежащи срещу Зингара. Те са чували за неговото бойно умение и опит и охотно го приемат. Когато се присъединява към барачанските пирати, при които остава доста време, Конан е в средата на тридесетте. Той обаче е свикнал с добре организирани армии на хайборейските крале, а организацията на барачанските банди е толкова лоша, че не вижда възможност да стане предводител и да получи полагащите му се награди. Сред пиратското сборище при Тортаге, Конан изпада в необикновено опасно положение. Измъква се и решава, че за да запази главата си на раменете няма друга алтернатива, освен да преплува Западния океан. Това той извършва в пълна тайна и с абсолютна самоувереност.

На запад, неизследван от
човека.

Кораби пътуват от памтивека.

Чети, ако имаш смелост какво
е писал.

С мъртвите си пръсти Скекос.

Тръгни ако си мъж по пътя на
корабите,

Които никога не се завръщат.

1.

Кордаванката Санча се прозина изискано, протегна чувствено гъвкавите си крайници и се намести по-удобно върху поръбената с хермелин коприна, постлана на кърмата на галеона. Тя разбираше, че екипажът от средната част на кораба и от бака я гледа с нескрит интерес. Късата ѝ копринена рокля почти не скриваше пищните ѝ форми от алчните мъжки очи. Слънцето тъкмо беше издигнало златния си диск над океана и преди да я заслепи, тя се усмихна високомерно. Пригответи се да улови още няколко намигвания.

В този момент до слуха ѝ достигна звук, различен от скърцането на гредите, плющенето на корабните въжета и плискането на вълните. Тя се надигна и насочи поглед към релинга, над който, за нейна изненада, се изкатери един мъж. Тъмните ѝ очи се втренчиха с учудване, червените ѝ устни се свиха под формата на буквата „О“. Натрапникът ѝ беше непознат. От широките рамене надолу по мощните му ръце се стичаше вода на ручейчета. Единственото му облекло — светлочервени копринени панталони — бяха мокри, както бяха мокри и широкият му колан със златна катарاما, и сабята в ножницата. Застанал на релинга, в светлината на яркото слънце, той приличаше на голяма бронзова статуя. Мъжът прокара пръсти по мократа си черна, буйна, дълга коса, погледна към момичето и очите му светнаха.

— Кой си ти? — попита тя. — Откъде идваш?

Ръката му описа над морето дъга, широка деветдесет градуса, а очите му не се откъсваха от стройната фигура.

— Да не си воден дух, излязъл от дълбините на морето? — попита тя, объркана от открития му поглед, макар че беше свикнала да ѝ се възхищават.

Преди той да ѝ отговори, по палубата прокънтяха бързи стъпки и се появи капитанът на галеона, сложил ръка върху дръжката на сабята си. Той изгледа свирепо непознатия.

— Кой, по дяволите, си ти, господинчо? — попита недружелюбно капитанът.

— Аз съм Конан — отговори невъзмутимо другият.

Санча отново наостри уши. Тя никога не беше чувала да се говори зингарански с такъв акцент, с какъвто говореше този непознат.

— И как дойде на моя кораб? — Подозрителният глас на капитана стържеше неприятно.

— Плувах.

— Плувал си! — възкликна гневно капитана. — На подбив ли ме взимаш, подлецо? Брегът дори не се вижда оттук. Откъде дойде?

Конан посочи с мускулестата си ръка на изток. Хоризонтът светеше, позлатен от ярка светлина на издигащото се слънце.

— Дойдох от островите.

— О! — Другият го заразглежда с нараснал интерес. Черните вежди се извиха надолу към начумерените очи, тънката горна устна неприятно се повдигна.

— Значи ти си от онези подлеци от Барачанските острови.

Лека усмивка докосна устните на Конан.

— И знаете ли кой съм аз? — продължи питащият.

— Този кораб е „Уастрел“. Следователно ти трябва да си Запорово.

— Да! — отговори капитанът, чиято жестока суетност не можа да остане равнодушна. Той беше висок почти колкото Конан, но по-слаб. Обрамченото му в стоманена каска лице беше тъмно, навъсено, с физиономия на сокол, поради което хората го наричаха „Сокола“. Ризницата и дрехите му бяха богато украсени според модата на зингаранските големци. Ръката му никога не се отдалечаваше от дръжката на сабята.

Погледът му, насочен към Конан беше недружелюбен. Зингаранските дезертъори и обявените извън закона пирати от Барачанските острови, южно от бреговете на Зингара, не питаеха голяма любов едни към други. Тези хора бяха предимно моряци от Аргос, размесени с по някой и от други националности. Те нападаха корабите и ограбваха зингаранските крайбрежни градове, точно както правеха и зингаранските пирати. Последните величаеха своята професия, наричайки себе си буканири, а барачанците — пирати. Не

бяха нито първите, нито последните, които се мъчат да разкрасят професията на разбойниците.

Докато Запорово си играеше с дръжката на сабята и се мръщеше към неканения си гост, през ума му преминаха някои от тези мисли. Конан с нищо не показва какви мисли се въртят в неговата глава. Стоеше спокойно скръстил ръце, сякаш се намираше на палубата на собствения си кораб.

Усмиваше се, а очите му гледаха невъзмутимо.

— Какво търсиш тук? — попита строго буканирът.

— Намерих за необходимо да напусна срещата в Тортаге миналата нощ преди изгрева на луната — отговори Конан. — Тръгнах с една пробита лодка и цяла нощ гребях и изхвърлях вода от проклетото корито. На зазоряване видях марса на вашия кораб, оставих мизерната лодка да потъне и с плуване достигнах до тук.

— Тези води са пълни с акули — изръмжа Запорово, а в отговор Конан само повдигна мощните си рамене. Капитанът хвърли поглед към средната част на кораба и видя вдигнатите нагоре нетърпеливи лица. Една дума и те щяха да скочат на куверта, където щеше да се разрази такава буря, че дори този, на пръв поглед силен боец, не би могъл да издържи.

— Защо трябва да се обременявам с всеки изхвърлен от морето безименен разбойник? — озъби се Запорово с поглед и маниер пообидни от думите.

— Един кораб винаги се нуждае от още един добър моряк — отговори другият, без да се възмути.

Запорово се намръщи, знаейки, че това е вярно. Той се поколеба и с това изгуби своя кораб, своя екипаж, своето момиче и своя живот. Но, разбира се, той не можеше да види бъдещето и за него Конан беше само един „изхвърлен от морето нехранимайко“, както се бе изразил. Запорово не хареса мъжа и все пак, мъжът с нищо не го бе провокирал. В държането му нямаше никаква обида, макар че беше по-самоуверен, отколкото му се харесваше.

— Ще трябва да работиш за храната си — озъби се Сокола. — Слизай долу. И помни, че единственият закон тук е моята воля.

Тънките устни на Конан се разтегнаха в усмивка. Без да се колебае, но и без да бърза, той се обърна и се спусна в средната част на

кораба. Не погледна отново към Санча, която по време на краткия разговор се беше превърнала цялата в слух и зрение.

Когато слезе долу, екипажът от зингаранци се струпа около него — полуголи, крещящите им копринени дрехи бяха изпоцапани с катран, пробитите им уши и дръжките на сабите украсени със скъпоценни камъни. Те очакваха с нетърпение утвърдената от времето проверка на чужденеца. Щяха да го подложат на изпитание и да решат неговото бъдещо положение. Горе на куверта Запораво очевидно вече беше забравил за съществуването на чужденеца, но Санча наблюдаваше напрегната от интерес. Познаваше тези сцени и знаеше, че проверката ще бъде жестока и вероятно кървава.

Но това, което знаеше Санча беше незначително в сравнение с онова, което знаеше Конан. Когато дойде в средата на кораба и видя свирепите фигури да се събират заплашително около него, Конан леко се усмихна. Той се спря и огледа хладнокръвно загадъчно стесняващия се около него кръг от хора. В тези неща имаше неписани правила. Ако той беше нападнал капитана, целият екипаж щеше да се нахвърли върху него, но сега те щяха да му дадат справедлив шанс да се бие срещу един от тях, избран да предизвика кавга.

Мъжът, определен за тази мисия, сам изскочи напред — един възслаб звяр със завързан на главата тъмночервен шарф вместо тюрбан. Неговата мършава челюст стърчеше напред, осеяното му с белези лице беше невероятно грозно. Всеки поглед, всяко надутото движение беше открито оскърбление. Началото на предизвикателството беше примитивно, нескопосано и грубо като самия него.

— От Барачанските острови, а? — озъби се той. — Само там може да се роди такъв подлец като теб. Ние от Братството плюем на такива като теб!

Той се изплю върху лицето на Конан и се хвана за сабята.

Движението на варварина беше твърде бързо, за да могат да го проследят човешки очи. Приличният му на чук юмрук се стовари с ужасна сила върху челюстта на неговия мъчител. Зингаранецът излетя във въздуха като изстрелян от катапулт и се стовари до релинга, като безформена маса.

Конан се обърна към другите. Видът му беше непроменен, с изключение на една едва забележима искрица в очите. Проверката

беше завършила така неочаквано, както беше започнала. Моряците вдигнаха другаря си. Счупената му челюст висеше, главата му се поклащаше неестествено.

— Всемогъщи Митра, вратът му е счупен — изруга един чернобрад морски негодник.

— Вие буканирите сте племе с меки кости — засмя се пиратът. — Барачанците на такова потупване дори не обръщат внимание. Искате ли някой да се поупражняваме със сабите? Не? Това е добре. Значи вече сме приятели, а?

Чуха се множество гласове, които го увериха, че казва истината. Загорели ръце изхвърлиха мъртвия от борда и дузина триъгълни перки последваха потъващото тяло. Конан се засмя, разпери ръце, както би се протегнала една голяма котка, а погледът му се насочи към горния борд. Разтвори червените си устни, с възбудени тъмни очи, Санча се беше навела над релинга. Слънцето зад нея правеше прозрачна тънката ѝ рокля. През нея очертаваше стройното ѝ тяло. После върху нея падна сянката на намръщения Запораво и тежката му ръка легна върху нежното ѝ рамо. Той отправи към мъжа в средната част на кораба поглед, изпълнен със заплаха. Конан се усмихна, сякаш отговаряше на някаква шега, за която освен него, никой друг не знаеше.

Запораво направи грешката, която много тирани правят. Усамотен в невеселото великолепие на куверта, той подценяваше хората под него. Имаше възможност да убие Конан, но я пропусна, погълнат от собствените си мрачни размишления. На него му беше трудно да допусне, че някой от хората долу могат да представляват заплаха за него. Запораво беше стоял на високи постове толкова дълго и беше смазал под краката си толкова много хора, че подсъзнателно смяташе за несъстоятелна всякаква заплаха от по-нискостоящи съперници.

Конан наистина с нищо не го провокира. Смеси се с екипажа, живееше и се веселеше като тях. Барачанецът се оказа опитен моряк и много по-силен мъж, отколкото някога някой беше виждал. Вършеше работа за трима и винаги беше пръв за всяка тежка или опасна задача. Другарите му разчитаха на него. Той не се караше с тях. Играеше на комар с моряците, залагайки колана и ножницата си, обираше им парите и оръжията и после им ги връщаше развеселен. Екипажът инстинктивно гледаше на него като на главатар на бака. Той не

благоволи да сподели причините, които го бяха заставили да избяга от Барачанските острови. Но разбирането, че е бил в състояние да извърши достатъчно кърваво дело, за да го изгонят от онази свирепа банда, повиши уважението на жестоките буканири. Към Запорово и екипажа Конан беше учтив, без да е високомерен или сервилен.

И най-тъпият моряк беше впечатлен от разликата между грубия, мълчалив, мрачен командир и пирата, който винаги беше готов да се засмее непринудено, пееше с пълно гърло неприлични песни на дузина езици, смучеше бира като пияница и — очевидно — не мислеше за утрешния ден.

Ако Запорово знаеше, че макар и несъзнателно го сравняват с човек от долната палуба, той щеше да побеснее от гняв. Но той беше погълнат от мислите си, които с годините бяха станали по-черни и по-мрачни, и по-неясни.

Момичето все по-често поглеждаше към гиганта с черна, буйна и дълга коса. Той не разговаряше с нея, но не можеше да има грешка в изражението на очите му. Тя не можеше да греши, само се чудеше дали ще дръзне да започне опасната игра, която се очертаваше.

Неотдавна беше напуснала дворците на Кордава, но ѝ се струваше, че откакто Запорово я беше отвлякъл от горящата ѝ каравела, която неговите вълци бяха опустошили, светът се е променил. Тя, разглезената и обичана дъщеря на херцога на Кордава, разбра какво значи да бъдеш играчка на буканири и само защото беше достатъчно гъвкава, за да се превие, без да се прекърши, тя живееше там, където други жени бяха умрели. Беше млада и жизнена и изпитваше удоволствие от живота.

Животът беше като сън — несигурен, изпълнен с битки, грабежи, убийства и бягства, а жестоките идеи на Запорово го правеха още по-несигурен. Никой не знаеше какъв ще бъде следващият му ход. Сега те бяха изоставили познатите брегове, за да се впуснат навътре в неизвестното, далеч отвъд пустошта. Там, където откакто свят светува, всеки дръзнал да навлезе кораб, беше изчезвал завинаги. Всички известни земи лежаха зад тях и ден подир ден синият, вълнуващ се безкрай оставаше празен. Тук нямаше плячка — никакви градове за ограбване, никакви кораби за отвличане. Мъжете мърмореха, макар че внимаваха тяхното мърморене да не достигне до ушите на неумолимия им капитан. Ден и нощ той се разхождаше по куверта в мрачна

величественост или разглеждаше пожълтели морски и географски карти, четеше книги, които времето беше превърнало в купчини разпадащ се пергамент. Понякога той говореше на Санча за изгубени континенти и приказни острови, разположени сред непознати, обвити в пяна безименни заливи, където рогати дракони пазят съкровища, събирани от крале много, много отдавна, още от праисторическата ера.

Обгърнала с ръце стройните си крака Санча слушаше, без да разбира, а мислите ѝ непрекъснато блуждаеха далеч от думите на нейния мрачен другар и се насочваха към бронзовия великан, чийто смях беше волен и стихиен, като морски вятър.

Подир много седмици уморително плаване на запад те достигнаха до суша и призори хвърлиха котва в плитък залив. Като бяла лента морският бряг опасваше ниски, тревисти склонове, покрити със зелени дървета. Вятърът носеше ухание на свежа растителност и аромати. Санча плесна с ръце от радост при перспективата за една разходка по брега. Но възторгът ѝ помръкна, когато Запорово ѝ заповяда да остане на кораба, докато не изпрати да я извикат. Той никога не даваше обяснения за своите заповеди; така че Санча никога не знаеше причината, освен ако не се дължеше на лошавината, която се спотайваше в него и често го караше да я наранява без причина.

Санча лежеше намусена на куверта и наблюдаваше как мъжете гребат към брега през спокойната вода, която блещукаше на сутрешната слънчева светлина като течен нефрит. Видя ги да се скупчват на пясъка подозрителни, стиснали оръжия в ръце, а неколцина се разпръснаха под дърветата, обграждащи брега. Санча забеляза, че между тях е и Конан. Неговата висока фигура с пружинираща стъпка не можеше да се сбърка. Мъжете казваха, че той изобщо не е цивилизован човек, а кимериец, един от онези варварски племена, които живеят сред сивите планини в далечния север и чийто набези изпълваха с ужас южните им съседи. Тя обаче знаеше, че в него има нещо, някаква свръхвitalност или варварство, което го отличаваше от разпуснатите му другари.

Когато тишината успокои буканирите, гласовете им започнаха да се чуват по брега. Групите се разпаднаха, хората тръгнаха да търсят плодове. Санча ги видя да се качват по дърветата и да берат и красивата ѝ уста се изпълни със слюнка. Тя тропна с малкия си крак и изруга с вещина, придобита от общуването ѝ с богохулния екипаж.

Мъжете на брега наистина бяха намерили някакъв неизвестен, много сладък плод със златиста кожа и лакомо ядяха. Но Запорово не търсеше плодове. Неговите разузнавачи не бяха намерили нищо, което да свидетелствува за присъствието на хора или зверове в околностите. Той стоеше и гледаше навътре към обширните простори на тревистите склонове, които се сливаха един с друг. Запорово каза нещо, премести колана със сабята си и закрачи навътре под дърветата. Помощник-капитанът се опита да го придума да не отива сам, но беше награден с жесток удар през устата. Запорово имаше основания да тръгне самичък. Той искаше да разбере, дали този е островът, за който се споменава в тайнствената „Книга на Скелос“, на който според безименните саги странни чудовища пазят подземия пълни със злато. Ако това беше вярно, поради свои лични, користни причини Запорово не искаше то да се знае от никого, още по-малко от екипажа.

Санча, която наблюдаваше нетърпеливо от куверта, го видя да изчезва в стената от листа. Малко след това видя Конан варварина, който се обърна, погледна към разпръснатите по брега мъже, тръгна бързо в същата посока и също изчезна.

Санча изгаряше от любопитство. Тя чакаше отново да види двамата мъже, но те не се появиха. Моряците все още се щураха нагоре-надолу по брега, а някои бяха влезли и навътре. Много спяха на сянка. Времето минаваше и Санча започна да нервничи. Въпреки навеса над куверта, слънцето напичаше непоносимо. На кораба беше горещо, тихо, подлудяващо, монотонно. На няколко крачки, през лента от синя плитка вода, прохладната сенчеста ливада, осеяна с дървета я приканваше. Нещо повече, тайната, свързана със Запорово и Конан неудържимо я привличаше.

Санча добре знаеше какво е наказанието за неподчинение на жестокия господар Запорово и известно време нерешително се въртеше. Но после реши, че си заслужава да изтърпи дори бой с камшик. Без повече суетене изрита от краката си меките кожени сандали, смъкна роклята си и застана гола като Ева на палубата. Прехвърли се през релинга, смъкна се по веригите, гмурна се във водата и заплува към брега. Там постоя един миг, гърчейки малките си крака от бодежа на пясъка. Затърси екипажа. Видя само неколцина на известно разстояние от брега. Повечето бяха дълбоко заспали под

дърветата, все още с парчета от златния плод в ръцете си. Зачуди се, че спят така дълбоко толкова рано през деня.

Когато прекоси бялата ивица на брега и влезе под сянката на дърветата, никой не я поздрави. Тя откри, че дърветата растат в неправилни горички, а между тях се простират вълнообразни, подобни на ливади склонове. Вървеше навътре в посоката, в която беше изчезнал Запорово и се възхищаваше от зелените далечини, които постепенно се разкриваха пред нея. Пейзажът сякаш се разтваряше в себе си, или всяка сцена се сливаше със следващата. Изгледът беше неповторим, едновременно обширен и ограничен. И над всичко като магия лежеше някаква призрачна тишина.

Неочаквано Санча достигна до равния връх на склона, заобиколен от високи дървета и мечтателното приказно усещане изведнъж я напусна. В сгазената трева нещо се червенееше. Санча пристъпи напред с широко отворени очи, изпищя и се сви разтреперана.

На моравата лежеше Запорово, с дълбока рана на гърдите, отпразил нагоре немиждащ поглед. Сабята лежеше близо до безжизнената му ръка. Соколът беше направил последното си спускане.

Не може да се каже, че Санча гледаше трупа на своя господар без вълнение. Тя нямаше причини да го обича, но изпитваше вълнението, което би изпитала всяка една девойка при вида на безжизненото тяло на първия мъж, който я е притежавал. Не заплака, нито почувства нужда да плаче, но силно трепереше. Имаше чувството, че кръвта ѝ за един миг се съсипи. Въпреки това Санча успя да потисне истеричната вълна в себе си.

Тя се огледа за мъжа, когото очакваше да види. Очите ѝ срещнаха само кръг от високи, обрасли с гъсти листа горски гиганти и сините склонове зад тях. Беше ли се измъкнал убиецът на буканира смъртно ранен? Не се виждаха никакви кървави стъпки.

Озадачена, Санча отиде бързо при дърветата, ограждащи върха и настръхна, когато дочу шумолене сред смарагдовите листа. Продължи да върви напред, взирайки се през стената от листа.

— Конан? — Викът беше умоляващ. Гласът ѝ прозвуча странно слаб сред тишината, която неочаквано се изпълни с напрежение. Коленете ѝ се разтрепериха, обхвана я необяснима паника.

— Конан! — извика тя отчаяно.

— Аз съм... Санча. Къде си? Моля те, Конан... — Гласът ѝ секна. Очите ѝ се разшириха от ужас. Червените ѝ устни се разтвориха в ням писък. Парализа скова крайниците ѝ. Тя имаше отчаяна нужда да бяга, но не можеше да се помръдне. Можеше само безгласно да пиши.

2.

Когато Конан видя Запорово да крачи горделиво, самичък навътре в гората, той почувства, че е дошъл чаканият шанс. Не беше ял от плодовете, нито се беше присъединил към грубата шега на своите другари. Цялото му внимание беше съсредоточено към шефа на буканирите. Свикнали с настроенията на Запорово, неговите хора не се изненадаха особено, когато техният капитан реши да изследва сам непознатия и вероятно враждебен остров. Те се отдадоха на свои развлечения и не забелязаха Конан, който се плъзна като дебнеща пантера подир главатаря.

Конан не подценяваше своето влияние върху екипажа. Но все още не си беше извоювал правото, в битка или в нападение, да извика капитана на дуел. В тези безлюдни морета нямаше никаква възможност да докаже себе си по закона на буканирите. Ако той излезеше открито срещу капитана, екипажът щеше да застане безрезервно зад него. Но той знаеше, че ако убие Запорово без някой да разбере, останалият без предводител екипаж вероятно няма да остане лоялен към един мъртъв човек. В такава глутница от вълци само живите са от значение.

Конан следваше Запорово със сабя в ръка и тайно желание в сърцето, докато достигна до равен връх, заобиколен от дървета. По средата на горската поляна Запорово усети, че е преследван и се обърна, с ръка върху дръжката на сабята си.

— Проклето куче, защо ме следваш? — изруга буканирът.

— Луд ли си, та питаш? — отговори Конан през смях, приближавайки се бързо до някогашния си шеф. Устните му се смееха, но в сините му очи танцуваше неспокоен пламък.

Запорово гневно изруга и измъкна сабята си. Извънтя удар на стомана в стомана. Барачанецът дръзко излезе на открито. Пеещата му сабя описваше сини кръгове над главата му.

Запорово беше участвал в хиляди битки по море и по суша. Нямаше по-опитен от него в боя със сабя. Но той никога не се бе

изправял срещу мишци, израснали в пущинаците отвъд границата на цивилизацията. На бойното му умение бяха противопоставени заслепяваща бързина и сила, недостижими за цивилизования човек. Конан се биеше нетрадиционно, но инстинктивно и естествено, като сив вълк. Сложните хватки на сабята бяха така безполезни срещу неговата примитивна ярост, както умението на един опитен боксьор срещу атаката на пантера.

Биейки се както никога до сега, използвайки и последната си капка сила, за да отблъсне сабята, която святкаше като мълния над главата му, Запораво получи силен удар близо до дръжката на сабята си и почувства, как цялата му ръка се вдърви. Последва удар с такава ужасна сила, че острият връх разкъса като хартия плетената броня и промуши сърцето под нея. Устните на Запораво трепнаха в кратка агония, но неумолим до последния си дъх, той не издаде никакъв звук. Беше мъртъв преди тялото му да се отпусна на изпотъпканата трева, върху която блестяха на слънцето като рубини капчици кръв.

Конан изтръска сабята си, усмихна се с неподправено удоволствие, протегна се като огромна котка и неочаквано се вцепени. Изразът на задоволство върху лицето му се замени от смущение. Той застина като статуя, сабята увисна в ръката му.

Когато вдигна очи от победения противник и погледна разсеяно към заобикалящите го дървета и далечината отвъд тях, той видя нещо фантастично — нещо невероятно, необяснимо. През мекия, заоблен далечен склон, с дълги скокове бягаше една висока, черна, гола фигура и носеше на рамото си също така голо бяло тяло. Видението изчезна така неочаквано, както се беше появило, оставяйки наблюдателя зяпнал от изненада.

Пиратът се огледа, погледна неуверено назад към пътя, по който беше дошъл и изруга. Не беше объркан — само малко разстроен, ако могат да бъдат разстроени такива стоманени нерви като неговите. Сред реалистичната, макар и екзотична среда, беше въведен един странен образ на фантазия и кошмар. Конан не се съмняваше нито в своето зрение, нито в своя разсъдък. Той знаеше, че е видял нещо чуждо и неестествено. Самият факт — черна фигура, която тича сред природата и носи пленник, беше достатъчно странен, но по-странно беше неестествената височина на черната фигура.

Тръскайки недоверчиво глава, Конан тръгна в посоката, в която беше видял съществото. Той не поставяше под съмнение правилността на своята постъпка. Раздразненото му любопитство не му оставаше друга възможност, освен да следва своите подбуди.

Конан прекосяваше склон подир склон, все нагоре, макар че с монотонна последователност се редуваха изкачвания и спускания. Групата от закръглени планински вериги беше учудваща и очевидно безкрайна. Най-после той се изкачи на един връх, който вярваше, че е най-високият на острова. Пред погледа му се откриха блестящи стени и кули, които така добре се сливаха със зеления пейзаж, че бяха станали невидими, дори за неговото остро зрение, докато не стигна до мястото, където се намираха.

Конан се поколеба, опипа сабята си, после тръгна напред, разяждан от червея на любопитството. Не видя никого, а когато достигна до един висок свод в ограждащата стена, видя, че няма врата. Той надзърна предпазливо и съзря открито пространство, подобно на широк, обрасъл с трева двор, заобиколен от кръгла стена от зелен полупрозрачен материал. От него се откриваха различни сводове. Придвижвайки се на пети на босите си крака, със сабя в ръка, той избра произволно един от тези сводове, мина през него и влезе в друг подобен двор. Над вътрешната стена видя върховете на странни, подобни на кули постройки. Една от тези кули стърчеше сред двора, в който се намираше той. Широко стълбище покрай стената водеше към нея. Тръгна по него като се чудеше дали е истинско или вижда видения под влияние на черен лотос.

Стълбището го изведе на оградена тераса или балкон, не беше съвсем сигурен. Сега можеше да различи повече подробности от кулите, но за него те бяха без значение. С тревога разбра, че не е възможно да са дело на обикновено човешко същество. В тяхната архитектура имаше симетрия и система, но това беше лудешка симетрия, система чужда на човешкия разум. Колкото до плана на целия град, замъка или каквото беше замислено да бъде, той можеше да види само толкова от него, колкото да добие впечатление за голям брой дворове, повечето кръгли, поотделно оградени със собствена стена и свързани един с друг с отворени сводове. Беше очевидно, че всичките са групирани около няколкото фантастични кули в центъра.

Обърна се гърбом към кулите и съзря ужасна гледка, която го накара стъписан да се наведе зад парапета на балкона.

Балконът, или терасата, беше по-висок от отсрещната стена и той можеше да гледа над нея в друг двор със зелена морава. Вътрешната извивка на по-далечната стена на този двор се различаваше от останалите по това, че вместо да е гладка, тя изглеждаше нашарена с ивици или первази, по които стояха малки предмети.

Не обърна голямо внимание на стената. Гледаше съсредоточено съществата, които клечаха около един тъмнозелен басейн в средата на двора. Те бяха черни и голи. Приличаха на мъже, всеки един от които изправен щеше да се извисява с цяла глава над високия пират. Бяха по-скоро високи, с фино оформени тела, без видими деформации или аномалии. Дори от това разстояние Конан почувства, че в техните физиономии има някакво магьосничество.

В средата, свит от страх и гол, Конан разпозна най-младия моряк от екипажа на „Уастрел“. Той беше пленникът, когото видя да носят през покрития с трева склон. Конан не беше чул никакъв шум от бой... не видя никакви петна от кръв или рани по гладките, абаносови крайници на гигантите. Очевидно момчето се е разхождало навътре, далеч от своите другари и е било хванато от черния, който го е дебнал. Конан нарече съществата „черни хора“, защото не можа да измисли по-добро име. Инстинктивно разбра, че тези високи абаносови същества не са хора в общоприетия смисъл на думата.

До него не достигна никакъв звук. Черните кимаха и жестикулираха един към друг, но изглежда не говореха — най-малкото гласово. Един, клекнал до свитото момче, държеше в ръка нещо подобно на гайда. Той постави предмета до устните си и очевидно започна да духа, макар че Конан не чу звук. Зингаранското момче чу или почувства нещо и се сви. То се разтрепери и започна да се гърчи, сякаш агонизираше. Крайниците му ритмично потръпваха. Треперенето се превърна в силно друсане, после в ритмични движения. Младежът започна да танцува, както змиите танцуват под ритъма на мелодията от флейта. В този танц нямаше нито страст, нито веселие. Всъщност имаше страст, но беше ужасна за гледане, безчувствена. Сякаш беззвучната мелодия на гайдата беше стиснала с похотливи пръсти най-тайните кътчета от душата на момчето и с брутална жестокост измъкваше от там всеки неволен израз на скрита

страст. Това беше конвулсия на безсрамието, спазъм на сладострастието — разкриване на тайни желания, породени от принудата. Желания без удоволствие, болка, съединена по ужасен начин със сладострастие. Душата му беше разголена и всички тъмни и срамни тайни бяха изкарани на показ.

Конан гледаше вцепенен от отвращение, стреснат от ужас. Самият той, макар и първичен като див звяр, не беше невежа относно извратеностите на загниващите цивилизации. Беше скитал из градовете на Замора и познаваше жените на Шадизар „Порочния“. Но Конан чувстваше тук космическа гадост, която задминаваше обикновения човешки упадък — един извратен клон от дървото на живота, развито в посоки непонятни за човешкия ум. Беше шокиран не от изопачената конвулсивна поза на нещастното момче, а от космическото безсрамие на тези същества, които могат да изкарват на показ дълбоките тайни от непроницаемата тъмнина на човешката душа и да намират удоволствие в такива неща, за които не трябва да се загатва даже в най-безумните кошмари.

Неочаквано черният езекутор остави долу гайдата и стана, извисявайки се над бялото тяло. Великанът хвана грубо момчето за врата и за бедрото повдигна го и го пхна с главата надолу в зеления басейн. Черният гигант държеше своя пленник дълбоко под повърхността и Конан видя тялото да потрепва в зелената вода. Останалите черни неспокойно се размърдаха, а Конан бързо се сви под балконската стена, не смеейки да повдигне глава, за да не го видят.

След известно време любопитството му надделя и той отново предпазливо надникна. В колона черните се изнизваха през сводеста врата в друг двор. Един от тях сложи нещо върху перваза на далечната стена. Конан позна, че е същият, който беше изтезавал момчето. Той беше по-висок от другите и носеше на главата си лента, украсена със скъпоценни камъни. От зингаранското момче нямаше и следа. Великанът последва другите. Конан ги видя да излизат от вратата, през която сам беше влязъл в замъка на ужасите и да се изнизват през зелените склонове в посоката, от която беше дошъл. Не носеха оръжия, но Конан почувства, че планират по-нататъшна агресия срещу буканирите.

Преди да тръгне да предупреди нищо неподозиращите буканири, той искаше да си изясни съдбата на момчето. Никакъв звук не

нарушаваше тишината. Пиратът вярваше, че освен него в кулите и дворовете няма никой.

Слезе бързо по стълбището, пресече двора, мина през един свод и се озова на мястото, което черните току-що бяха напуснали. Сега видя отблизо набраздената стена. Тя беше нашарена с тесни первази, очевидно от монолитен камък и по тези первази или полици бяха наредени хиляди малки фигурки, повечето сиви на цвят. Фигурките, не по-големи от човешка ръка, бяха на хора и така сполучливо направени, че Конан разпозна расовите характеристики на различните идоли, типични за зингаранските, аргосеанските, офиреанските и кушитските корсари. Последните бяха черни на цвят, каквито бяха в действителност и техните модели. Докато гледаше немите, незрящи фигури, Конан почувства неясно безпокойство. Приликата с действителността беше смущаваща. Той ги опипа предпазливо, но не можа да разбере от какъв материал са направени. На пипане приличаха на вкаменели кости. Конан не можеше да си представи, че в околностите може да съществува такова изобилие от вкаменели кости, че да бъдат използвани за такива цели.

Той забеляза, че фигурите, представящи познатите му човешки видове, се намираха на по-високите первази. По-ниските бяха заети от такива, чиито черти му бяха непознати. Те бяха или плод на художествено въображение, или типизирана представа на отдавна изчезнали и забравени раси.

Тръскайки нетърпеливо глава, Конан се обърна към басейна. Кръговият двор не предлагаше никаква възможност за укриване на каквото и да било. И тъй като тялото на момчето никъде не се виждаше, то трябваше да лежи на дъното на басейна.

Конан се приближи до спокойния, зелен диск и погледна към блестящата повърхност. Виждаше се като през дебело, прозрачно зелено стъкло, но въпреки това странно илюзорно. Басейнът не беше голям, имаше кръгла форма като кладенец и беше ограден с бордюр от зелен нефрит. Конан погледна надолу и видя дъното — на каква дълбочина, не можеше да каже. Но басейнът изглеждаше невероятно дълбок. Почувства, че му се завива свят, сякаш гледаше в бездна. Беше озадачен от възможността да види дъното, но то лежеше невероятно далече, илюзорно, сенчесто и все пак видимо. На моменти му се струваше, че в нефритените дълбини вижда слабо сияние, но не беше

сигурен. Това, в което беше уверен бе, че като се изключи блестящата вода, басейнът е празен.

Тогава къде, в името на всемогъщия Кром, е момчето, на чието брутално удавяне Конан стана свидетел? Той опипа сабята си и отново огледа двора. Погледът му се спря на един от най-високите первази. Там беше видял високият черен да поставя нещо. Неочаквано по загорялата кожа на Конан потече студена пот.

Колебливо и все пак сякаш привличан от магнит, пиратът се доближи до блестящата стена. Изумен от прекалено чудовищно подозрение, за да го изрече гласно, той погледна към последната фигура на този перваз. Ужасната прилика беше очевидна. Каменно, неподвижно, с размерите на джудже и въпреки това безпогрешно зингаранското момче гледаше към него с немиждащи очи.

Фактът беше неоспорим. Тайната на миниатюрните фигури беше разкрита, макар че зад нея лежеше още по-мрачната и по загадъчна тайна за тяхното съществуване.

3.

Колко дълго беше стоял така, поразен от откритието, Конан никога не разбра. Един глас го изтръгна от това вцепенение. Един женски глас, който пищеше все по-силно и по-силно, сякаш пищящата се приближава. Конан позна гласа и обхваналата го парализа моментално изчезна.

Един бърз скок го пренесе на тесните первази, където той се хвана и разблъска настрана вкаменените фигури, за да има къде да стъпи. Още един скок катерене и Конан се вкопчи за перваза. Погледна над стената. Беше външна стена. Пред погледа му се разкри зелената ливада, която заобикаляше замъка.

Отвъд покритата с трева равнина крачеше един черен великан и носеше под мишницата си гърчеща се пленница така, както се носи непослушно дете. Беше Санча, черната ѝ къдрава коса беше разрошена. Мургавата ѝ кожа рязко контрастираше на лъскавата абаносова кожа на нейния похитител. Той не обърна никакво внимание на нейното ритане и виковете ѝ и се насочи към външния сводест вход.

Когато изчезна вътре, Конан скочи безразсъдно от стената и се мушна през свода, който водеше към далечния двор. Той се сви там и видя великанът, който носеше мятщата се пленница, да влиза в двора с басейна. Сега Конан можа добре да огледа черния.

Отблизо великолепната симетрия на тялото и крайниците беше по-впечатляваща. Под черната кожа се движеха дълги, закръглени мускули. Конан не се съмняваше, че чудовището може да разкъса парче по парче обикновен човек. Ноктите на пръстите представляваха друго оръжие, защото бяха големи като на див звяр. Лицето не беше човешко, а представляваше гравирана абаносова маска. Очите бяха жълто-кафяви — вибриращо злато, което светеше и блестеше. Всяка линия, всяка черта на лика му носеше отпечатък на омраза — омраза, която надвишаваше обикновената човешка омраза. Съществото не беше човек — не можеше да бъде човек. То беше кълн на живота от ямите на богохулствено творение.

Великанът остави Санча на моравата, а тя запълзя, плачейки от болка и ужас. С някаква несигурност той се огледа и жълто-кафявите му очи се присвиха, когато съзря разбутаните и съборени фигури от стената. После се наведе, сграбчи пленницата за врата и за чатала и тръгна решително към зеления басейн. Конан се измъкна изпод свода и затича през моравата като вятър на смъртта.

Великанът се обърна, видя бронзовия отмъстител да тича към него и очите му пламнаха. В момент на изненада жестоката му хватка се отпусна. Санча се измъкна и падна на тревата. Ръцете с остри нокти замахнаха напред, но Конан се пхна под тях и заби сабята си в слабините на великана. Черният се строполи като отсечено дърво. От тялото му бликна кръв. В следващия момент, докарана до лудост от ужас и истерично облекчение, Санча скочи и се притисна към него, а Конан се оказа в отчаяна хватка.

Конан се освободи и изруга, но неговият враг вече беше мъртъв. Жълто-кафявите очи се бяха изцъклили, дългите абаносови крайници бяха престанали да потръпват.

— О, Конан — ридаше Санча, притискайки се силно към него — какво ще стане с нас? Какви са тези чудовища? О, сигурно сме попаднали в ада и това беше дяволът...

— В такъв случай адът се нуждае от нов дявол — отбеляза барачанецът и се усмихна свирепо. — Но как те хвана? Да не би да са завладели кораба?

— Не знам. — Тя се опита да избърше сълзите си, търсейки полите на роклята си, но после си спомни, че е гола. — Аз слязох на брега. Видях, че ти последва Запораво и тръгнах подир вас. Аз намерих Запораво... беше... ти ли го...

— Кой друг? — озъби се той. — Какво стана след това?

— Видях движение между дърветата — тя потрепери. — Мислех, че си ти. Извиках... после видях... черното същество, клекнало като маймуна между дърветата да се хили насреща ми. Беше като кошмар. Не можех да бягам. Можех единствено да пищя. То слезе от дървото и ме хвана... ох, ох, ох! — Тя скри лицето си в ръце и при спомена за изживения ужас отново потрепери.

— Трябва да се махаме оттук — изръмжа той и я хвана за китката. — Хайде. Трябва да отидем и да съберем екипажа...

— Когато влязох в гората, повечето от моряците спяха на брега — каза тя.

— Спят? — възкликна Конан недоумяващо. — Как, в адския огън на седемте дявола...

— Слушай! — Тя замръзна, превърна се в бяла, разтреперана от страх фигура.

— Чух! — озъби се той. — Стенание! Почакай.

Той отново тръгна към первазите и, поглеждайки над стената, изруга с такава ярост, че дори Санча се стъписа. Черните мъже се завръщаха, но те не идваха с празни ръце. Всеки носеше по едно отпуснато човешко тяло, а някои и по две. Техните пленници бяха буканирите, които висяха в ръцете на похитителите и само някое случайно слабо движение или трепкане показваше, че са живи. Бяха обезоръжени, но не съблечени. Един от черните носеше ножниците със сабите в тях — голям товар остра стомана. От време на време един моряк се провикваше с неясен глас като пияница, който говори на сън.

Конан се огледа като вълк попаднал в капан. Към двора с басейна водеха три сводести входа. През източния свод черните бяха напуснали двора и вероятно през него щяха да се върнат. Той беше влязъл през южния вход. В западния се беше скрил и не можеше да види, какво лежи отвъд него. Въпреки че не познаваше плана на замъка, Конан беше принуден бързо да вземе решение.

Скачайки от стената, той постави с шеметна бързина изпопадалите фигури по местата им, издърпа тялото на своята жертва до басейна и го хвърли вътре. То веднага потъна и пред очите му започна да се свива, да намалява, да се втвърдява. Потрепервайки, Конан рязко се обърна настрана. После хвана за ръка момичето и я поведе бързо към южния вход, а тя го молеше да ѝ разкаже какво става.

— Хванали са екипажа — отговори припряно Конан. — Нямам никакъв план, но трябва някъде да се скрием и да наблюдаваме. Ако не погледнат към басейна, може и да не открият присъствието ни.

— Но те ще видят кръвта по тревата!

— Може да помислят, че я е разлял някой от техните дяволи — отговори той. — Във всеки случай, трябва да опитаме.

Бяха в двора, от който Конан наблюдава мъчението на момчето. Той бързо я поведе нагоре по стълбите откъм северната страна и я

накара да клекне зад балюстрадата на балкона. Прикритието беше лошо, но по-добро не можеха да намерят.

Едва се бяха настанили, когато черните нахълтаха в двора. Чу се силно блъскане в подножието на стълбището. Конан настръхна и стисна сабята си. Но черните минаха през сводестия вход на югозападната страна, след което се чуха тъпи звуци и стенания. Великаните хвърляха жертвите си на моравата. Санча отвори уста в истеричен смях, но Конан бързо затвори с ръка устата ѝ и задуши звука преди той да издаде тяхното присъствие.

След известно време чуха тропот от много крака по моравата под тях, после отново се възцари тишина. Конан надзърна над стената. Дворът беше празен. Черните отново се бяха пренесли в съседния двор и бяха наклекали около басейна. Те изглежда не обръщаха голямо внимание на петната от кръв по моравата и нефритения бордюр на басейна. Очевидно кървавите петна за тях не бяха нещо необичайно. Нито пък погледнаха в басейна. Негрите бяха погълнати от някакво тяхно, необяснимо, тайно съвещание. Високият чернокож отново свиреше на златната си гайда, а неговите другари слушаха като абаносови статуи.

Конан хвана Санча за ръка и тихо заслиза по стълбището приведен така, че главата му да не се вдига над стената. Изплашеното момиче го следваше по неволя, поглеждаше страхливо към арката, която водеше към двора с басейна. От този ъгъл обаче не се виждаше нищо. В края на стълбището лежаха сабите на зингаранците. Ударите, които бяха чули, бяха от хвърлянето на пленените оръжия.

Конан поведе Санча към югозападната арка. Те тихо прекосиха моравата и влязоха в двора зад нея. Там лежаха нахвърляни на тревата буканирите с щръкнали мустаци и блестящи обеци. От време на време някой се размърдваше и пъшкаше неспокойно. Конан се надвеси над тях, а Санча коленичи до него и с ръце на хълбоците се приведе напред.

— Каква е тази сладникава тежка миризма? — попита тя нервно. — Излиза от дъха на буканирите.

— От онзи проклет плод, който ядох — отговори той тихо. — Спомням си миризмата му. Трябва да е нещо от рода на черния лотос, който приспива хората. Всемогъщи Кром, започват да се събуждат... но те са невъоръжени, а аз нямам представа колко време ще мине

преди онези черни дяволи да започнат магията си над тях. Какъв ли шанс ще имат тези невъоръжени и оглупели от съня момчета?

Намръщен, Конан сериозно се замисли. След миг стисна мургавото рамо на Санча с такава сила, че тя трепна.

— Слушай! Аз ще привлека тези черни свине в другата част на замъка и известно време ще ги задържа. Ти разбуди тези глупаци и им занеси сабите... съществува вероятност да се бием. Можеш ли да свършиш това?

— Аз... аз... не зная! — заекна тя разтреперана от ужас, и навярно без да разбира какво казва.

Конан изруга, сграбчи дългата ѝ коса близо до главата и я разтърси, докато в замаяния ѝ поглед стените започнаха да танцуват.

— Трябва да го направиш! — изсъска той. — Това е единственият ни шанс!

— Ще се постарая! — въздъхна Санча.

Като изсумтя една похвала и я удари окуражително по гърба, при което едва не я събори, Конан се отдалечи.

Миг по късно, вперил поглед във враговете си, той се навеждаше до арката, която водеше към двора с басейна. Черните все още седяха около басейна, но някои бяха започнали да проявяват признаци на адско нетърпение. От двора, където лежаха разбуждащите се буканири, стенанията се засилиха и се смесиха с неясни ругатни. Той стегна мускулите си и се наведе като пантера, дишайки спокойно през стиснатите си зъби.

Великанът със скъпоценните камъни на кърпата стана и взе гайдата си. В този момент с един тигров скок Конан се озова между стъписаните черни. И както тигърът скача и удря жертвата си, така и Конан размаха сабята си. Три пъти замахва преди някой да успее да вдигне ръка за отбрана. После Конан премина през тълпата и хукна към моравата. Зад него останаха да лежат три черни фигури с разцепени черепи.

Макар неочакваната му атака да ги изненада, оцелелите много бързо се съвзеха. Те се втурнаха подир него към западната арка. Дългите им крака ги носеха с главоломна бързина. Той обаче се чувстваше уверен в своята способност да им избяга. Но целта му не беше такава. Конан имаше намерение да ги накара дълго да го преследват, за да има време Санча да събуди и въоръжи зингаранците.

Както тичаше в двора отвъд западната арка, той изруга. Този двор се различаваше от другите, които бе видял. Вместо да е кръгъл, дворът беше осмоъгълен и арката, през която беше влязъл беше единствена.

Обърна се и видя цялата банда подир себе си, една част бяха струпани около арката, а останалите разпръснати в широка линия, която се приближаваше. Той ги гледаше и бавно отстъпваше към северната стена. Линията се изви в полукръг, разпростря се, за да го обкръжи. Той продължи да се движи заднешком, но все по-бавно. Те се страхуваха, да не би той да се опита да премине през върха на полумесеца и удължиха линията, за да му попречат.

Конан наблюдаваше с хладнокръвието на вълк и после удари с опустошителната изненада на мълния — точно в центъра на полумесеца. Великанът, който се случи пред него падна разсечен до гръдната кост и преди черните от дясно и от ляво да успеят да му помогнат, пиратът излезе извън техния затварящ се пръстен. Групата при портата се приготви да приеме атаката, но Конан не ги нападна. Той се обърна и загледа преследвачите без видимо вълнени и определено без страх.

Този път не се разпръснаха в тънка линия. Те разбраха, че е фатална грешка да разделят силите си срещу такъв враг. Великаните се събраха в компактна маса и тръгнаха към него без излишно бързане, поддържайки формацията си.

Конан знаеше, че ако попадне под тази маса от нокти и мускули, за него ще има само един край. След като им позволи да го замъкнат там, където могат да го достигнат с ноктите си и да използват предимството на по-голямото си телесно тегло, дори неговата животинска свирепост нямаше да му помогне. Той огледа стената и видя една издатина, подобна на перваз на западната страна над ъгъла. Конан не знаеше какво представлява тя, но щеше да му послужи. Той заотстъпва към този ъгъл, а великаните започнаха да напредват по-бързо. Очевидно мислеха, че са го подкарали в ъгъла, а Конан намери време да помисли, че вероятно гледаха на него като на същество от понисш порядък, умствено по-слабо развит от тях самите. Толкова по-добре. Няма нищо по-пагубно от подценяването на врага.

Сега Конан беше само на няколко ярда от стената и черните бързо се приближаваха, очевидно възнамерявайки да го приковат към

ъгъла, преди той да разбере положението. Групата при портата беше напуснала поста си и бързаше да се присъедини към другарите си. Великаните бяха приклеknали, с очи, пламтящи като златен адски огън, с вдигнати, с остри нокти ръце, готови да отблъснат атаката. Те очакваха стремително и силно движение от страна на тяхната жертва, но когато то дойде, бяха изненадани.

Конан повдигна сабята си, направи крачка към тях, после се обърна и затича към стената. Като освободена стоманена пружина той скочи високо във въздуха и протегнатата му ръка се хвана за издатината. В същия миг се чу трясък и стърчащият перваз се откърти, хвърляйки го неудържимо обратно в двора.

Той падна на гърба си, който въпреки пружиниращите му мускули щеше да се счупи ако не беше меката трева на моравата. Конан се претърколи като голяма котка и се изправи с лице към враговете си. Танцуващото безразсъдство беше изчезнало от очите му. Те блестяха като синя влада. Буйната му, дълга коса настръхна, тънките му устни се отдръпнаха и разкриха белите му зъби. В един миг положението се промени от смела игра в бой на живот и на смърт и дивата природа на Конан беше отговорила с цялата ярост на животинския свят.

Черните, спрени за момент от бързината на случката, тръгнаха към него, решили да го повалят, да го смажат. В този момент един вик раздра тишината. Обръщайки се, великаните видяха към арката да се приближава невзрачна тълпа. Буканирите се олюляваха пиански, ругаеха несвързано, но бяха стиснали сабите си и напредваха с ярост, която ни най-малко не беше намалена от факта, че не разбираха за какво става дума.

Докато черните гледаха стъписани, Конан изрева пронизително и размаха острата си като бръснач сабя. Под нейното острие те падаха като зряла пшеница, а зингаранците, викайки яростно, тичаха зашеметени през двора и се нахвърляха върху великаните с кръвожадна страст. Те бяха все още замаяни. Излизайки като през мъгла от тежкия наркозен сън, те бяха почувствали Санча енергично да ги разтърсва и да им пъха саби в ръцете, чувайки неясно, че ги подканя към някакво действие. Буканирите не разбраха всичко, което им каза, но гледката на непознати лица и лееща се кръв за тях беше достатъчна.

В един миг дворът се превърна в бойно поле, което скоро заприлича на кланица. Зингаранците се олюляваха на краката си, но си служеха успешно със сабите, ругаеха силно и почти не забелязваха раните си, освен онези, които в момента бяха фатални. Те превишаваха по численост черните, но последните съвсем не бяха слаби противници. Стърчейки над нападателите, великаните поразяваха с нокти и зъби, разкъсваха човешки гърла, удряха със стиснати юмруци, които разбиваха черепи. Притиснати в този ръкопашен бой, буканирите не можеха да използват превъзходната си подвижност, а мнозина от тях бяха прекалено оглупели от наркозния сън и не успяваха да избегнат насочените към тях удари. Те се биеха със сляпа животинска ярост, с твърде силно желание да причинят смърт, за да мислят как да я избегнат. Звукът от сечащите саби беше като от касапски нож, а писъците, крясъците и ругатните бяха ужасяващи.

Свита под арката, Санча беше вцепенена от шума и яростта. Тя получи неясно впечатление от бушуващия хаос, в който саби бляскаха и сечаха, ръце се мятаха, озъбени лица се появяваха и изчезваха, напрегнати тела се сблъскваха, отскачаха, вкопчваха се и се размесваха в дяволски танц на лудостта.

Подробностите се задържаха за кратко. Тя видя зингарански моряк, заслепен от увиснало пред очите му парче от собствения му скалп да забива сабята си чак до дръжката в един черен корем. Ясно чу изсумтяването на буканира, когато нанесе удара и видя жълто-кафявите очи на жертвата да се обръщат в агония. Когато измъкна сабя си от стомаха му блъвнаха кръв и вътрешности. Умиращият черен хвана острието с голи ръце, а морякът дърпаше безразсъдно и глупаво. После една черна ръка хвана зингаранската глава и едно черно коляно се заби с жестока сила по средата на моряшкия гръб. Главата му беше дръпната рязко назад и над шума от боя нещо изпука като от прекършване на дебел клон. Победителят хвърли тялото на жертвата си на земята... и тогава лъч от синя светлина блесна зад рамото му. Той залитна, главата му увисна на гърдите и след това се стовари на земята.

Санча почувства, че ѝ се повдига. Тя се задави и искаше да повърне. Девойката направи безуспешен опит да се обърне и да избяга от спектакъла, но краката ѝ не помръдваха. Нито пък можеше да затвори очи. В действителност тя ги отвори още по-широко. Отвратена, погнусена, ужасена, тя все пак изпитваше страхотно

очарование, каквото винаги бе изпитвала при вида на кръв. Но тази битка превъзхождаше всичко, което някога бе виждала. Видя Конан.

Голяма маса врагове го беше откъснала от другарите му. Конан беше обгърнат от черна вълна ръце и тела, които го повалиха. Скоро щяха да го стъпчат до смърт, ако не беше повлякъл един от черните със себе си и не беше превърнал тялото му в своя защита. Те тъпчеха и ритяха към барачанеца и дърпаха своя гърчещ се другар, но Конан го стискаше отчаяно със зъби за гърлото и упорито се държеше за своя умиращ щит.

Една атака на зингаранците разхлаби черната преса. Конан хвърли тялото и стана, ужасен и изцапан с кръв. Великаните стърчаха над него като големи черни сенки и замахваха с ужасни удари. Но той беше недосегаем като обезумяла от кръв пантера и при всяко замахване или проблясване на сабята му, бликваше кръв. Конан вече беше получил толкова удари, че на негово място трима обикновени бойци биха били мъртви.

Бойният му вик прозвуча над шума от клането и обърканите, но разярени зингаранци, се окуражиха и удвоиха ударите. Звукът от разкъсване на плът и чупене на кости под сабите им почти заглуши виковете от болка й гняв.

Черните се разколебаха и се втурнаха панически към портата. Санча изпищя и бързо се отстрани оттам. Те се струпаха под тясната арка, а зингаранците промушваха и сечаха напрегнатите им гърбове с пронизващ, ликуващ рев. Портата заприлича на кланица преди черните да успеят да се промушат през нея и да се разпръснат.

Битката се превърна в преследване. По затревените дворове, по бляскащите стълбища, по наклонените покриви на фантастичните кули, дори по широките первази на стените великаните, нападани непрестанно от безпощадните си врагове, бягаха като преследвани от вълци и оставяха кървави петна на всяко стъпало. Изпаднали в безизходица, някои се обръщаха срещу преследвачите и умираха. Крайният резултат винаги беше един и същ — черно тяло потръпваше в конвулсии върху сабята или се гърчеше на земята, хвърлено от парапет или покрива на кула.

Санча избяга в двора с басейна и се сви, трепереща от ужас. Навън се чуваше ужасен вой. Тежко и шумно стъпваха крака по моравата, а през арката изскочи обляно в кръв черно тяло. Беше

великанът с украсената със скъпоценни камъни превръзка на главата. Един тумбест моряк го преследваше отблизо. На самия край на басейна черният се обърна. Изпаднал в крайна нужда, той беше взел една сабя, изпусната от някой умиращ моряк и когато зингаранецът се спусна безразсъдно напред, го удари с непривичното за него оръжие. Буканирът падна с разбит череп, но ударът беше нанесен толкова несръчно, че острието потрепери в ръката на великана.

Той хвърли оръжието с дръжката напред към хората, които се блъскаха около арката и пристъпи към басейна с лице сгърчено от конвулсия на омраза. Конан се хвърли през мъжете при портата и при тази своя стремителна атака ритна сабята.

Великанът разпери ръце и от устните му проехтя нечовешки вик — единственият звук издаден от черен по време на целия бой. Вик на омраза се извиси до небето. Беше като глас, който вие от дълбините на ада. При този звук зингаранците трепнаха и се разколебаха. Но Конан не спря. Мълчаливо и убийствено той пристъпи към абаносовата фигура, застанала на края на басейна.

Когато сабята, от която капеше кръв, блесна, черният се обърна и скочи. За миг той се задържа във въздуха над басейна. После с рев, който разтърси земята, зелената вода се надигна нагоре, за да го посрещне и го обгърна в зелен вулкан.

Конан спря стремителната си атака точно на време, за да не падне в басейна и отскочи назад, отблъсквайки с мощните си ръце хората далеч от басейна. Сега зеленият басейн приличаше на гейзер, шумът доби оглушителна сила, а високата водна колона, покрита на върха с голяма корона от пяна, се издигаше все по-нагоре.

Конан гонеше хората си към арката, удряше ги с плоското на сабята си. Ревът от водната струя изглежда ги беше лишил от разум. Видя Санча да стои като парализирана и да гледа с широко отворени от ужас очи към кипящата водна колона. Той ѝ извика с глас, който надви трясъка на водата и я извади от вцепенението. Тя изтича при него с протегнати ръце, а Конан я хвана за ръка и я изведе от двора.

В следващия двор оцелелите се събраха уморени, парцаливи, ранени, облени в кръви. Гледаха онемели към голямата нестабилна колона, която се доближаваше все повече към синия свод на небето. Нейният зелен ствол беше украсен с бели дантели. Короната от пяна беше три пъти по голяма от обиколката в основата. На моменти тя

заплашваше да се срути и да се превърне в поглъщащ поток, но въпреки това продължаваше да се издига към небето.

Конан погледна към окървавената, парцалива група буканири и изруга, като видя, че са само двајсет души. Той хвана един от тях за яката и го разтърси така силно, че от раните му покапа кръв.

— Къде са останалите? — изрева той в ухото на жертвата си.

— Това са всичките! — изкрещя другият, за да надвика рева на гейзера. — Другите са убити от тези черни...

— Добре, махай се! — извика Конан и като го удари го засили към другата арка. — Този фонтан всеки момент ще се разлее...

— Всички ще се издавим! — изкряска буканирът, куцукайки към арката.

— По дяволите, ще се издавим! — изрева Конан. — Ще се превърнем в парчета вкаменели кости! Махай се, да те вземе дявол!

— Той затича към външната арка, без да изпуска от око зелената ревяща кула, която се издигаше със застрашителни размери над него и над изостаналия войник. Замаяни от жажда за мъст и от гръмотевичния шум, някои от зингаранците се движеха като в транс. Конан ги накара да побързат. Методът му беше прост — хващаше влачещия се за врата и го изхвърляше през портата с един допълнителен ритник в задника, гарнирайки подканите за бързане с цветисти коментари по адрес на неговото родословие. Санча проявяваше склонност да остане с него, но той я отмести настрана със зловещо богохулстване и ускори движенията ѝ към платото със страхотен удар отзад.

Конан остана под арката докато не се увери, че всички останали живи буканири са напуснали замъка, след което тръгна през ливадата. После той погледна още един път към ревящия стълб, който се издигаше към небето, правейки кулите да изглеждат малки и също побягна от замъка, обхванат от безименен ужас.

Зингаранците вече пресичаха края на платото и се спускаха надолу по склоновете. Санча го чакаше на билото на първия от тях. Конан спря там за миг и погледна назад към замъка. Подобно на гигантско цвете със зелено стебло и бял цвят стълбът се полюшваше над кулите, а ревът изпълваше небесата. После колоната, нефритено зелена и бяла, се разби с трясък, сякаш се раздираха небесата и бурен поток скри стените и кулите.

Конан хвана момичето за ръка и побягна. Склон подир склон се издигаха и спускаха пред тях, а зад тях гърмеше струята на реката. Тя се издигаше и спадаше по склоновете като широка, зелена лента. Потокът не се разля и не изчезна. Подобно на гигантска змия той течеше по падините и заобикаляше билата, поддържайки постоянен курс — все подир тях.

Съзнанието за това повиши издръжливостта на Конан. Санча се препъна и падна пред краката му, стенойки от отчаяние и изтощение. Конан я взе, метна я на рамо и продължи да тича. Той дишаше тежко, коленете му трепереха. Залиташе. Пред себе си видя моряците да бягат, пришпорвани от ужаса, който беше обхванал и него.

Неочаквано през премрежения си поглед видя „Уастрел“. Мъжете презглава наскачаха в лодките. Санча се строполи грохнала на дъното. Конан, макар кръвта да туптеше в ушите му и светът да плуваше червен пред очите му, грабна едно гребло от тежко дишащите моряци.

Със сърца, които всеки момент щяха да се пръснат от изтощение, те гребяха към кораба. Зелената река премина пояса от дървета около брега, които падаха като прерязани и изчезваха в нефритенозеления поток. Пороя премина през брега и навлезе в океана, а вълните станаха по-дълбоки и по-зловещо зелени.

Необясним, инстинктивен страх обзе буканирите, карайки техните измъчени тела и изтощени мозъци да полагат по-големи усилия. Те не знаеха от какво се страхуват, но знаеха, че отвратителната, гладка, зелена лента представлява заплахата тялото и за душата им. Знаеше го и Конан и когато видя широката линия да се плъзга във вълните и потокът да продължава подир тях, без да променя формата и посоката си, той мобилизира последните остатъци от силата си така енергично, че греблата изпрацяха в ръцете му.

Носовите на лодките се удариха в „Уастрел“ и моряците се заизкачваха по веригите, оставяйки лодките незавързани. Санча, увиснала безсилна като труп върху широкото рамо на Конан, се остави да бъде хвърлена безцеремонно на палубата, когато барачанецът хвана руля и задъхан започна да дава команди на заприличалите на скелети моряци.

По време на схватката той беше поел водачеството без възражения и те го бяха следвали инстинктивно. Сега буканиерите,

макар да залитаха като пияни, работеха с въжетата и подпорите. Корабната верига безпрепятствено се измъкна от водата, платната се издуха от засилващия се вятър. „Уастрел“ потрепери, разтърси се и величествено се насочи навътре в морето. Конан гледаше към брега. На разстояние едно гребло от кила на „Уастрел“ от водата към тях безуспешно се протягаше език от смарагдов пламък. Повече той не се доближи. Погледът на Конан проследи непрекъснатия поток от святкаща зеленина.

Поемайки дъх, барачанецът се усмихна на тежко дишания екипаж. Санча стоеше до него и по лицето ѝ се стичаха истерични сълзи. Панталоните на Конан, прогизнали от кръв, висяха на парцали. Поясът с ножницата беше изчезнал, сабят му, забита вертикално на палубата до него, беше нащърбена и покрита с кръв. Буйната му, дълга коса също беше залепнала от съсирена кръв, едното му ухо беше откъснато. Ръцете, краката, гърдите и раменете буха изпохапани и изподрани като от пантери. Но той разкрачи яките си крака, хвана руля с истинско изобилие от мускулна сила и се усмихна.

— Сега какво ще правим? — попита момичето.

— Ще грабим по моретата! — отвърна той и се засмя. — Екипажът ни е малоброен, при това сдъвкиан и одран, но тези моряци могат да обслужват кораба, а и екипажи винаги могат да се намерят. Хайде, момиче, дай ми една целувка!

— Целувка? — извика истерично тя. — В такъв момент ти мислиш за целувка?

Смехът му избумтя над плющенето и гърменето на платната, той я вдигна с мощната си ръка и звучно млясна червените ѝ устни.

— Аз мисля за живота! — прогърмя гласът му. — Мъртвите са си мъртви и миналото не може да се върне! Имам кораб и войнствен екипаж, и момиче с устни като вино. Какво друго ми е нужно! Престанете да си лижете раните, побойници и отворете бъчва с бира. С този кораб вие ще направите чудеса. Танцувайте и пейте, докато дойде този момент, дяволите да ви вземат! По дяволите празните морета! Ние тръгваме към моретата, където пристанищата са богати, а корабите на търговците са натъпкани с плячка!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.